

**Mitja Ficko in Marko Jakše
POJOČA RIBA IJEKARU**

4. december 2015 – 30. januar 2016
KiBela, prostor za umetnost
MMC KIBLA

Utihneš, da zapoješ.
utihneš zapoješ
..... um umiri gladino
da lahko med petjem poslušaš
ribjo govorico,
ki je v resnici
GLASENJE, GLASNOČISTO PETJE
zvok peruti, ki jih sanjajo VSE ribe
PERUTI PLAVUTI ... PLAVI KOLUTI ...

Poslušaš in sanjaš
..... Ko te riba oplazi in poboža s svojo perutjo,
se vprašaš: se ribe in ptice žele
kdaj zamenjati?

mi, ki smo vmes, vsi mi ne-tod-ne-tam,

.....
TUDI Z BARVO IJEKARU
ribje krilo in ptičja plavut, IJEKARU
kot gobica zraste, IJEKARU

v gozdu, v topli zeleni svetlobi mahu
sredi zime,
ooOOooOOo, da je zimazima, IJEKARU,
U, da je mrazZzz, IJEKARU
STISK znotraj rjovenja neznanega IJEKARU
nikoli spoznanega
ljubezen do vprašanj in dotikov ijekaru
KAR KARU KAR KARU
dobrohotni dotik
IN SMEH, IN SMEH, IJEKARU

"ZGORAJ JE NOTRI", poje ijekaru,
"zgornji svet je notranji svet."

A ... TO VSTOPANJE, SO-VSTOPANJE(?)
Govoriti o vratih? Odveč. O koži, očesu....""""??
ČUT EN JE,
OB ČUTEK tancen,
sistematicno in z namenom stanjšan,
tanjšan, ubijan,
a en, tancen tancen občutek,
lučka, ki v strmo smer strmi,
ki nekam noter stremi in vžiga glasove in podobe,
da tema ZAŽARI
IN ŽARI

.... VSTOP je ožina
ožina bolečina
svet širina
VHOD je svežina in rana

in hkrati trdnjava, zidana rana. Včasih so hrup in dren in panika na vhodu neizogibni, včasih pobiramo celo samovstopnino, uvedemo carino, zahtevamo vizo, zažgemo cizo,

napeljemo bodečo ŽLICO in z elektriko scvremo Kosovirja (baj-baj, plavanje, baj-baj letenje!),

pretipamo vsak ud sumljiv ... in vse predele vmesssss

A včasih, včasih NE prežimo, NE otrdimo. Tedaj čaramo. Pričaramo čudo vseh čudes: VODO.

Jo najprej zaslišimo in potem z Njenim tokom spolzimo v svoj Notranji svet

lahkotno in ljubko
predano in gladko kot RIBA krilata
POJOČA RIBA IJEKARU.

JE mnogo brzic,
tolmunov,
mnogo sipin,
drtišč VSI bi pobegnili tja, v MAGIJO TEKOČO, vsaj kot ikre
A KDO ZNA TO ČUDOVITO ZEMLJO DIHAT!?

IN zato – čeprav je mnogo vstopnih mest – so vstopi redki.

Pogojev za vstop se ne da predvideti, dojeti, razumeti ...

Le slutimo lahko, kaj ti so, kje so se ukresali, In potrebna je
skoraj nepredstavljiva MEHKOBA ODSOTNOSTI MISLI

USMRAJEVALKE/USMERJEVALKE,
da se odpre in pokaže notranjost s prostim mestom

ZATE ZATE ZATE!!

Tako

RANLJIVA je,
da se boji kazati: kot tudi jabolko raje zgnije,
kot bi se samo odprlo in ti izbruhalo peške v fris zvedav!

ZATO

utihneš,

DA zapoješ.

IN ZAPOJEŠ, da potihnemo. (KOT KOKOŠKE IN VITEZI.)

SPOL? naj odide. SPOLOVILA? naj ostanejo!

IGRA? naj se nadaljuje.

TUDI Z BARVO, ijebaru

RIBJA PLAVUT IN PTIČJE KRILLO,
kot goba raste mi skoz glavo, IJEKARU
rjovenje neznanega,
dobrohotni dotik nikoli spoznanega,
hvala ti, IJEKARU!

IJEKARU